

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

právě jsme vstoupili do nové divadelní sezóny 2015/2016, na kterou se už nějakou dobu pečlivě připravujeme. Znovu, jako i v oněch sezónách minulých, jsme získali autorská práva k uvedení hned několika světových, evropských či českých premiér, takže budete moct právě v našem divadle vidět inscenace, které se jinde v divadlech prostě nehrají. Když jsme před jedenácti léty otevírali novou Hudební scénu, deklarovali jsme, že to bude divadelní dům, který má sloužit jako platforma především současným autorům. Vždyť kdo jiný než právě tito tvůrci mohou nejvážněji promlouvat se svým obecenstvem. Vždycky jsem se hrozil přídomek „kamenný dům“, kterým se obecně nazývala divadla s dlouhou historií, neboť jsem měl už jako student pocit, že se jim dá rovněž říkat „muzea“ – „kamenné domy“, které nic nového neprodukují a jen opakují repertoár, který zůstává po desítky let neměnný – no prostě „muzea“...

V průběhu prázdnin jsme hráli na našem „třetím“ jevišti – na Biskupském dvoře, kde jsme odehráli před jednou z nejkrásnějších kulis našeho města, před chrámem sv. Petra a Pavla, celkem osmnáct představení včetně uvedení původního díla napsaného právě pro tento prostor, „Mendel aneb Vzpoura hrášků“, hostovali jsme s obrovským ohlasem již podesáté v lucemburském Wiltzu s několika představeními muzikálu „Kočky“, který jsme pro tuto příležitost nastudovali v angličtině, a zásadním způsobem jsme se kreativně podíleli na nastudování muzikálu „TITANIC“ ve švýcarském Walenstadtu. (Muzikál „TITANIC“ uvedeme v českém překladu na Hudební scéně v premiéře v březnu 2016.) O všech těchto našich zahraničních aktivitách se můžete dočíst podrobněji dále v našem měsíčníku. Znovu jsme v zahraničí potvrdili vysoký kredit našeho divadla a již nyní jsme zváni k dalšímu evropskému účinkování.

Ted' po prázdninách před sebou máme dokončovací práce hned na několika inscenacích. Poprvé budete mít možnost v našem divadle spolurozhodovat o tom, jak inscenace skončí. Komédie „Splašené nůžky“, kterou režíruje Mikoš Tyc, (zajisté si vzpomínáte na jeho skvělou inscenaci „Podivný případ se psem“ s úžasným Vojtou Blahutou v hlavní roli...) má hned několik možných konců a o tom správném rozhodují každý večer sami diváci. Premiéra se odehraje na Činoherní scéně, zatímco na Hudební scéně budou probíhat dokončovací práce na prvním muzikálovém titulu v sezóně, který připravuje režisér Petr Gazdík. Připomínat jeho skvělé režie by bylo zřejmě „nošením dříví do lesa“, ale budiž – za všechny rád vzpomínám na „Mary Poppins“ a „Jekylla a Hydeu“... Budeme prvním divadlem v Evropě mimo Velkou Británii, které v Petrově režii uvede nádherné dílo Andrew Lloyd Webbera „Pískání po větru“ s nádherným příběhem evokujícím osud Ježíše Krista. Už před prázdninami jsme zahájili zkoušky jednoho z nejvýznamnějších světových dramát v historii divadla... Po výtečném výsledku inscenace „Benátský kupec“, kdy se v titulní roli kupce Šajloka zaskvěl jedinečný Boleslav Polívka, jsme se se stejným umělcem dohodli na nazkoušení „Krále Leara“, opět s Bolkem v titulní roli.

Hned na počátku měsíce září Česká televize provede záznam naší úspěšné inscenace komedie „Mrtvé duše“, která bude naše divadlo reprezentovat i na Mezinárodním divadelním festivalu v Plzni. Nemalou zásluhu na výjimečnosti této inscenace má kromě režisérky Hany Burešové i představitel hlavní role Čičikova Michal Isteník, který za ztvárnění této role získal činoherní Cenu Thálie za rok 2014 a byl za stejné období za tentýž výkon nominován na Cenu divadelní kritiky.

Do angažmá přišli v měsíci srpnu čerství absolventi JAMU Katarína Mikulová, Markéta Pešková a Daniel Ryměš, ti všichni už se objevili v různých představeních našeho divadla jako hosté. Podobně tomu bylo i s Lucií Bergerovou, nositelkou Ceny Thálie, která k nám přichází z divadla v Českém Těšíně, a Tomášem Slezákem, jenž léta úspěšně působil v brněnském loutkovém Divadle Radost. Do činoherního souboru se vrací Erika Kubálková a baletní soubor posílá Hana Kubinová-Vašáková s Renátou Mrózkovou.

Dle mého názoru je tedy na co se v nové sezóně těšit.

Přeji vám jenom krásné zážitky na obou našich hlavních scénách a společně se všemi kolegy z Městského divadla Brno se s Vámi těším na naše divadelní setkávání!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2015

CENA 25,- Kč

DIVADELNÍ DVŮR – OSLOVA 70 LET DIVADLA

6. ČERVNA 2015

Elizabeth Barrettová-Browningová
(1806 – 1861)

v nádherném sonetu, v pořadí desátém z cyklu „Portugalské sonety“, umístila hlavní poslání básně už do prvního verše a nikoliv tradičně na konec... což ovšem nic neubírá z jeho věčné pravdivosti. Básně Elizabeth Barretové-Browningové se nepřekládají lehce, ale tato jako by se překládala sama...
Miroslav Macek.

Sonet X

Přec láska, jenom láska stojí za to,
vždy krásná bývá, neboť plamen svítí,
ať hoří chrám či pazderna se vznítí,
ať zárem září železo či zlato.

Když moje srdce úzkostí je jato,
jen láska k Tobě důvodem je žití,
můj smutný zrak se rychle tvého chytí
a v jejích zářích záhy přijdeš na to,
že jiná jsem. Vždyť nikde psáno není,
že láska nízkých nutně nízká bývá,
Bůh milence svou přízní v obry mění
a to, co moje duše uvnitř skrývá,
co svojí silou ovlivňuje dění,
je láska, stále zářící a živá.

„Místo klení se raději usmívej.“

Dwight David Eisenhower,
(14. října 1890, Denison –
28. března 1969, Washington),
34. prezident Spojených států amerických.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

GRADIOR TECH

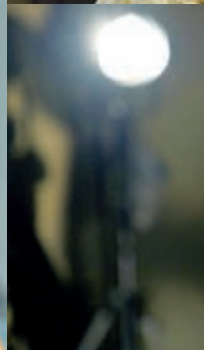
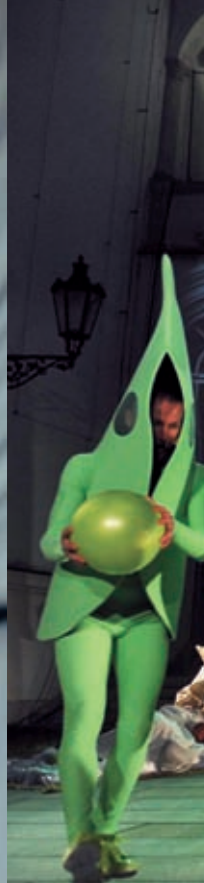

*Karel Cón
Stanislav Slovák
Jan Šotkovský
Petr Štěpán*

Mendel

anež
Vzpouza
hrášků

režie Stanislav Slovák

21. ČERVENA 2015

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

V OSLNĚNÍ

TITANIC

TITANIC S ČESKÝM LODIVODEM A ČÁSTÍ POSÁDKY SKLIDIL ZA HRANICEMI ÚSPĚCH

Stanislav Moša je během své tvůrčí i režisérské praxe zvyklý na ledasco. Ovšem, že bude jednou stát před jevištěm, které bude na břehu jezera a především, že na něm bude dekorace velká jako třípatrový dům, to ho asi nikdy ani nenapadlo. Nakonec jej ovšem šestadvacet metrů dlouhá a po horní palubu přes dvanáct metrů vysoká kulisa legendární lodi Titanic, ve které se odehrává děj tragédie v podobě původního amerického muzikálu, vůbec nezaskočila. Naopak, jako režisér pro nejnovější zpracování příběhu, v němž ve své době nejmodernější loď při své první plavbě ztroskotá po nárazu do ledovce (14. dubna 1912) a při tom zemře asi 1500 lidí, využil plně možnosti, které prostředí a švýcarská produkce připravily.

Obří scénu dokonale zapojil včetně unikátních technických prvků, kdy se střed lodi podle právě probíhajícího děje otevírá či uzavírá a nabízí tak různé pohledy. Celá plocha monumentálního pravoboku Titanicu navíc skýtala ještě další poselství, která nebyla na první pohled patrná, ale vynikla až během představení například důmyslným zapojením hry světél. Stejně tak byl originální nápad potisknout

kulisu lodi nepříliš výraznými, ale přesto vnímatelnými zvětšeninami původních technických nákrešů skutečné lodi. Ty vysílaly poselství, že ani strojírenské zázraky nezmohou nic proti síle přírody, osudu či lásky.

Diváci ocenili premiérové představení potleskem vestoje a vzdali tak hold nejen práci režie, ale i dalším kumštýřům z Městského divadla Brno, kteří se podíleli na tvorbě muzikálu, jenž se hraje pro švýcarské, německé, italské, belgické i další publikum na venkovní scéně pod horskými velikány u jezera Walensee ve švýcarském městečku Walenstadt vzdáleném zhruba osmdesát kilometrů od Curychu.

Na *TITANICu* se mimo režiséra choreograficky podílela Aneta Majerová, kostýmy, které se zčásti vyráběly i v Brně, navrhla Andrea Kučerová. Částečně český divadelní orchestr střídavě řídili kmenový dirigent MdB Dan Kalousek a jeho ostravský, v Brně hostující, kolega Jakub Žídek. Do mezinárodního hereckého obsazení, které tvoří 24 herců (většinou Němců a Švýcarů) a 20 komparzistů, jenž režisér vybíral konkurzem, se dostal i Karel Škarka. To však není ještě konečný výčet brněnského rukopisu *TITANICu*. Na tvorbě originální scény, kterou navrhl rovněž s Brnem úzce spolupracující německý scénograf Christoph Weyers, se totiž podíleli brněnští grafici či pracovníci dílen.

Produkce připravila zcela nové aranžmá podívané se skvělou muzikou, podívané, která přináší úplně odlišné zpracování příběhu tragédie, než bylo to, které poskytl slavný film z roku 1997. Uprostřed velkorysé scény se v jakési kostce, která důmyslně nabízí několik prostředí – od koteln v podpalubí až po luxus salonu první třídy či kapitánského můstku – odehrávají různé děje. Muzikál (napsán byl v roce 1995) totiž není příběhem jediné ústřední dvojice, ale nabízí hned několik rovin se zaměřením především na lidské charaktery. Postavy odhalují všechny stránky své osobnosti od pýchy přes marnivost či sobectví až po statečnost, sebeobětování a samozřejmě také již zmíněnou lásku v několika podobách, s využitím všeho, co dobré divadlo nabízí.

Prestížní open air scéna oslovila brněnské divadlo opakovaně po loňském úspěchu *My Fair Lady*, kterou Stanislav Moša rovněž režíroval a kde se také uplatnily zkušenosti řady dalších brněnských kolegů, včetně muzikantů či techniků.

Ostatně jak takové zpracování *TITANICu* v podobě muzikálu na scéně vypadá, o tom se budou moci přesvědčit návštěvníci Městského divadla Brno už v této sezóně. A byť brněnská scéna nenabízí takový obrovský prostor, jako je tomu ve Švýcarsku, už nyní režisér Moša slibuje, že budou k vidění na jaře příštího roku jiné, neméně překvapivé momenty.

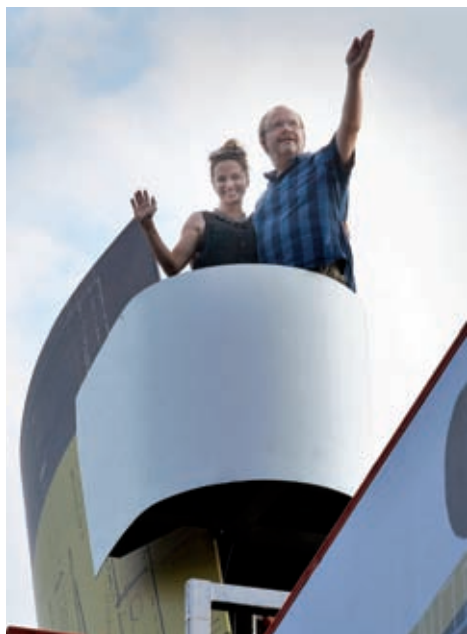
STANISLAV MOŠA (režisér)

Podle úspěchů v zahraničí, které máte vy i divadlo, v jehož čele stojíte, to vypadá docela jednoduše. Stačí dřít na počátku, vybudovat si dobrou reputaci a pak už to jde samo...

Bylo by to krásné, kdyby to tak bylo. Realita je však úplně jiná a rok od roku je to tvrdší boj. V Evropě se dnes uplatnit na trhu s muzikálem není vůbec jednoduché. Existují speciální školy, které se zabývají pouze tímto druhem umění. O to víc je asi důležité, když naši tvorbu z Česka, z Brna, dokážeme předvést i v mezinárodním měřítku. Třeba jako je tomu právě ve švýcarském Walenstadtu, kde jsou letní představení pečlivě vybírána a také sledována recenzenty a odborníky nejen ze Švýcarska, ale i z Německa a dalších zemí. To, že si nás tamní produkce vybrala už podruhé za sebou, dosvědčuje asi platnost slavného starého anglického výroku neměnit vítězné mužstvo, protože *My Fair Lady* v loňském roce, kterou jsme zde rovněž dělali, se stala nesmírně úspěšnou a už nyní víme, že bude následovat i další spolupráce po letošním *TITANICu*. Možná to bude vypadat trochu nadneseně, ale tato produkce je skutečně vysoce profesionální, jde jim pochopitelně o návštěvnost, a když si vybrali českého dirigenta, českou návrhářku kostýmů, českou choreografku, kolegy do orchestru a vlastně když je část produkce kontrolována přímo z našeho divadla včetně toho, že jsme pro inscenaci připravili zcela nové hudební aranžmá, tak je to pro nás skutečně čest. A svědčí to o tom, že si naši práce zjevně velmi považují...

Jaké je vlastně postavení hostujícího režiséra, když produkce, která do představení investuje značné sumy – zde se mluví asi o pěti milionech eur – musí dbát na udržení dobrého jména předváděných inscenací, zároveň však i přízně sponzorů, návštěvnosti diváků, kteří neváhají zaplatit vysoké vstupné, a podobně?

Angažovali mě jako člověka, kterému důvěřují. Já jsem jim samozřejmě musel s výtvarníkem a kostýmní výtvarnicí představit naši vizi, jak to bude vypadat. Jak je známo, produkce opravdu není levná, takže ani oni do toho nejdou po hlavě, a neočekávali, že my přijdeme s něčím, co je překvapí. Proto jsme jim nejprve předvedli obrovský model a já jim převyprávěl celou svoji koncepci. V průběhu šesti hodin jsem vlastně představil celou inscenaci. Co, kde, v jaké scéně se bude odehrávat, celou produkci jsem za těch šest hodin zasvětil do všeho, jak bude představení vypadat. Byli od začátku nadšení. Do ničeho nevstupovali. Ani na počátku, ani během zkoušek. O tom, že se jim naše práce líbí, svědčí i další muzikál, který víme, že budeme režijně připravovat. Půjde o inscenaci o slavné francouzské šansoniérce s názvem *Vrabčák a anděl*, která bude jezdit turné po Švýcarsku a mimo jiné se na její přípravě bude podílet i naše technika, což je i nezanedbatelný finanční přínos pro divadlo.

Nebylo to první setkání s tak obrovskou dekorací a tak velkým prostorem, kde se má děj odehrávat, pro režiséra poněkud děsivé?

Vůbec ne. Já jsem měl vždycky rád velké divadlo a není to jen o tom prostoru. Tady jsme ale řešili poměrně vážný oríšek. Všichni vědí, že na Tita-

nicu bylo tisíce pasažérů a stovky členů posádky. A my jsme si museli vystačit se zhruba pětáctiřiceti lidmi na jevišti. (A také jedním psem, který zastával velmi důležitou úlohu, když posloužil jako prostředník při seznámení dvou důležitých postav příběhu. Mimochodem pes byl místní, byl mimořádně učenlivý a trpělivý. Šlo o Jack Russel teriéra, který se ve skutečnosti jmenoval Lucky, ale v muzikálu měl jméno Princ). Samozřejmě při předepsaných masových scénách není s tímto množstvím lidí vůbec jednoduché vymyslet dekoraci a způsob inscenování, aby člověk zapomenul na to, že se na jevišti nepohybují stovky lidí. Naštěstí divadlo není film či televize, divadlo je o symbolu, o znaku, o metafoře, takže s tím právě souvisí ta obrovská dekorace, která sice obří je, ale na druhé straně pracuje s koncentrací na určitá jednoduchá konkrétní prostředí. Když člověk sedí proti takové monumentální lodi, v tu chvíli je to o tom, ke které scéně koncentrovat pozornost, aby se divák vždy soustředil v danou chvíli na ty tři čtyři herce, kteří mají být ve středu zájmu vzhledem k tomu, co se na scéně odehrává. A v ten okamžik velikost dekorace a scény nesmí vůbec vadit. Ano, zpočátku jsme určité problémy vyřešit museli. Oríškem bylo například, kam umístit muzikanty, či jak vytvořit rychle se střídající prostředí, která jsou pro posun děje nutná. Ovšem s tím se scénograf Christoph Weyers, se kterým naše brněnské divadlo už dlouhou úzce spolupracuje a mimo jiné se nyní podílí i na vzniku nové inscenace *Král Lear* s Bolkem Polívkou, popral už někdy v lednu a myslím, že to udělal dokonale. Orchester je jednoduše v jedné z lodních kajut, které se na scéně objevují v jakési Rubikově kostce, jež otáčením nabízí různé scény.

Jak byste jako tvůrce charakterizoval tento muzikálový příběh, který na rozdíl od filmu ještě čeští diváci neviděli?

Lidé, kteří na muzikál přicházejí, samozřejmě velmi dobře vědí, že je čeká příběh tragédie, která si vyžádala na patnáct set obětí. Tento *TITANIC* však není postaven na příběhu dvou mladých zamilovaných, ale sleduje osudy různých lidí s různými charaktery. Není zde jediný příběh od začátku až do konce. Jde o mozaiku charakterů, pro které je však jedno společné. A to je láska. Láska k práci u člověka, který loď zkonstruoval, jiné vnímání nabízí pohled na lásku

k povolání či poslání v postavě kapitána, jiná je láska v postavách starých bohatých manželů, o sebelásce je příběh majitele lodi, který vlastně velkou měrou způsobí její zkázu. Ten hlavní motiv vychází z faktu, že mezi narozením a smrtí neexistuje nic významnějšího, než je láska. Poslání inscenace by mělo být obsaženo v tom, že když člověk miluje a naplno žije, je důležité dobře prožít každý den života. Ostatně ústřední song se jmenuje *Tři dny*, kdy mladá dvojice zpívá o tom, že sice zemřou, ale celý život stál za to, i kvůli těm třem krásným prožitým předcházejícím dnům. Je také třeba zmínit fakt, že hudba, která dílo provází, je nejen výborná, ale má téměř filmový charakter. A být v orchestru hraje jen dvanáct muzikantů, je aranžmá tak šikovně uděláno, že to zní jako by hrál celý velký orchestr. A pro nás, pro spoluvůrce z Brna, je potěšitelná skutečnost, že i na tomto máme velký podíl. Stejně jako nás těší, že švýcarský *TITANIC* nepopluje jen ve zhruba pětadvaceti představeních u jezera Walensee, o která je mimořádný zájem, ale že bude pokračovat i dále příští rok na jihu země na hranicích s Itálií. Věřím, že si inscenace najde publikum i v Brně.

ANETA MAJEROVÁ (choreografka)

Usměvavou choreografku jsme na zkouškách nikdy neslyšeli zvýšit hlas. Přesto, když tato zjevně šťastná maminka ročního synka promluvila, okamžitě si na scéně zjedнала viditelný respekt. Možná to bylo už dříve získanými zahraničními zkušenostmi či skutečností, že se dokáže domluvit nejen anglicky či německy, ale i pohybem těla. Výhodu měla jistě i v tom, že dříve ve Švýcarsku dva roky žila a pracovala. Svou choreografií se podepsala také například pod *Čarodějky z Eastwicku* ve slovinské Lublani, v německém Darmstadtu se podílela na inscenaci *Timm Thaler*, ve Švýcarsku už její práci znají i díky

muzikálu *Hair*. Nakonec naučila tančit všechny na jevišti bez chyby, herci přesvědčili i v dešti, který zaléval premiérové představení. Přívaly vody ale vůbec nebyly na škodu, naopak ukázaly nejen výbornou připravenost všech na *Titanicu*, ale ještě dokreslovaly atmosféru nešťastné plavby.

Jak se tvoří choreografie v muzikálu, který není na tanci jako hlavní složce postaven, ale přesto je důležitý?

Nikdy jsem nepracovala na žádném takovém projektu jako je *TITANIC*, tedy na projektu, který se jako open air dává venku. I pro mne to tak svým způsobem byla jakási premiéra. A taky se

příznám, že jsem se ještě nikdy nesetkala s tak monumentální dekorací a vůbec scénou jako je zde. Zpočátku jsem z toho měla trochu obavy, ovšem zkoušení venku předcházelo zkoušení v hale, která byla skutečně obrovská, takže jsem si na ty rozměry hodně rychle zvykla a nakonec se ta práce ukázala jako velmi příjemná a vcelku bezproblémová. Není to sice typicky taneční představení, takže by to mělo být možná jednodušší, ovšem i zde byly některé drobné problémy. I tady se tančí a ne všichni se uměli na jevišti pohybovat podle mých představ a bylo to s nimi trochu složitější. Na zkoušení však bylo dostatek času, a tak se našel prostor v případě potřeby i na individuální přístup.

Až do poslední chvíle včetně generálky jste si pomáhala nejen skicákem a tužkou, ale také tabletem, kde jste si některé scény nahrávala

a pak se ještě snažila drobnosti doladit spolu s herci podle svých představ.

Až do premiéry nejsem nikdy úplně spokojená. Je však fakt, že když se pak usadím do premiérového publika, snažím se představení užívat stejně jako všichni diváci kolem mne a chyby najednou přestanu hledat a vnímat. Asi je to tím vědomím, že už je to všechno za mnou.

ANDREA KUČEROVÁ

(kostýmní výtvarnice)

Vypočítávat pod kolika návrhy kostýmů a do kterých inscenací se již podepsala bezesporu nejzkoušenější kostýmní výtvarnice Městského divadla Brno Andrea Kučerová, by

byla hodně zdlouhavá a namáhavá činnost. Ostatně ona sama takovou rekapitulaci nemá příliš ráda, i když nakonec si téměř vždy rozpomené na to, co kdy kde vymyslela, navrhla a pro jaké představení udělala. Mimochodem právě začátek dvacátého století a především jeho třicátá léta jsou pro Andreu Kučerovou z pohledu výtvarnice nejvíce oblíbené. A to se podepsalo i na kostýmech v *TITANICu*.

Kolik se vlastně v *TITANICu* představí celkem kostýmů?

Myslím, že to není důležité, ale těch kostýmů bylo zhruba sto padesát. Všechny se připravovaly u nás, v našich brněnských dílnách. Některé se použily a upravovaly ze švýcarských fundusů,

některé z našich a některé se šily zcela nově. Produkce dala bezvýhradně na naše návrhy a záleželo tedy jen a jen na nás, jak budou kostýmy vypadat.

Když se jedná o tak velkou vzdálenost mezi představením a místem, kde kostýmy vznikají, jak například probíhají kostýmní zkoušky?

Začíná to tím, že produkce pošle míry, v našich dílnách se pak látka podle nich nastříhá a kostým ušije. První zkoušky se pak provádějí na zástupném člověku. V případě *TITANICu* jsme například většinu z kostýmů pro zdejší představení zkoušeli na jedné brněnské herečce, která měla nejvíce podobné míry. U chlapů to není tak složitě, i když se postupuje podobným způsobem.

Pak se všechny kostýmy naložily, dovezly do místa představení, kde se už všech sto padesát kostýmů muselo odzkoušet na hercích, kteří v nich pak skutečně hrají. U první zkoušky kostýmů je přítomna i najatá maskérka, která měří hlavy, domlouvají se přítom i paruky, účesy a podobně. Nakonec se provede závěrečná zkouška, kdy se zkouší už i při nalíčení použití paruk a účesů. To trvá rovněž dva dny s posledními korekcemi a poté již následuje pro nás nejdůležitější kostýmová zkouška na jevišti. Na této se podílely

mimo mne další dvě švadleny – mistrové z Brna, které za tuto práci se mnou zodpovídají, a pak s námi už ve Švýcarsku spolupracovala jako pomocnice jedna místní švadlena a Němka z produkce, která si vlastně naši práci od nás převezme a bude mít kostýmy na starosti při dalších reprízách po premiéře. Nejsložitější na této práci je fakt, že na ni není dost lidí ani prostor, v tomto případě se vlastně nejedná o klasické divadlo se zázemím, které k němu patří, ale stihnout se to musí.

Jak se vybírají materiály?

Nejde jen o materiály. Jde o dobové střihy a charakter, o vystihnoutí doby, ve které se děj odehrává. Samozřejmě si hru nejdříve přečtu, a když je to historická záležitost, která se režijní kon-

cepci nepřenaší do doby jiné, tak si tu dobu nastudují, především v dějinách umění, kam patří i dějiny odívání. Na divadle jde vždy však o stylizaci. Nejde o kopie historických kostýmů, ale o využití charakteristických rysů, proporcí, tvarů, stříhů, materiálů, barevnosti a tak dále. To si nastudují a nějakým způsobem to zjednoduším a snažím se ty nejcharakterističtější znaky co nejvíce v dané hře využít. Zde však byla volba materiálů ještě přizpůsobena počasí a faktu, že se hraje venku. Zdejší počasí je hodně proměnlivé a s tím jsme musely počítat. Já běžně používám hedvábí, zvláště u historických kostýmů, protože to se jinak chová i v nasvícení než umělé materiály. Tady by to však bylo velké riziko. Tady se musí jít například od umělého saténu či polyesterových pracích materiálů, které musí vydržet vodu. Dalším specifíkem je, že právě kvůli rozmarům počasí mají účinkující pod kostýmy neopreny, které zabraňují, aby promokli až na kůži. A to se už ukázalo ve zdejších podmínkách nedjnou jako velmi praktická věc.

DAN KALOUSEK (dirigent)

Pohodář Dan Kalousek se za pomyslným dirigentským pulťíkem v útrokách divadelní lodi střídá s hostujícím ostravským kolegou, mimochodem spolužákem a kamarádem Jakubem Žídkem. Divadelní muzikanti jsou zřejmě všude na světě docela zvláštní a specifický útvar. Hrají báječně, ovšem pokud šlo o zkoušení na děkovačku po premiéře, (i ta se musí předem zinscenovat), pak s nimi bylo práce nejvíce. A tak prý je to vždycky, bez ohledu na zemi, kde se hraje... Dan Kalousek

by nyní na skutečnou loď jít hrát určitě nechtěl. Jako tatínek nedávno narozeného potomka je nejraději s rodinou.

Jak se vám diriguje na Titanicu?

Je to báječná zkušenost a také zcela jiná atmosféra, kterou vyvolává celá řada okolností. Od toho, že se jedná o venkovní divadlo s naprosto úžasnou přírodní scénérií v okolí, která myslím musí každého fascinovat, až po fakt, že si skutečně můžeme připadat jako bychom na lodi opravdu hráli. Z našeho divadla v Brně je zde pět hráčů – Martin Henek, Marek Švestka, Tomáš Cvejn, Daniel Kyzlink a Tomáš Küfhaber. Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že to nemá chybu a že si rozumíme i s ostatními zahraničními kolegy.

Vypadá to až příliš podezřele idylicky. To se nešlo nic, co by stálo za kritiku?

Ale našlo. Podobně jako u nás, v době zkoušení před premiérou i ve Švýcarsku panovaly tropické teploty. A místo, které nám bylo jako kapele na lodi vyčleněno, není pravda příliš veliké, navíc má celou přední stěnu prosklenou, abychom byli v případě zájmu na očích i divákům. No zbytek už není asi třeba dodávat. Kdyby to nevypadalo hloupě, asi by bylo příjemnější některé dny hrát v plavkách. V každém případě se daly po několika minutách hraní oděvy ždímat. Ale to je maličernost, kterou všechny ostatní plusy rozhodně přetrufnou.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil*

Peter Stone
Maury Yeston

TITANIC

režie Stanislav Moša

22. ČERVENCE 2015

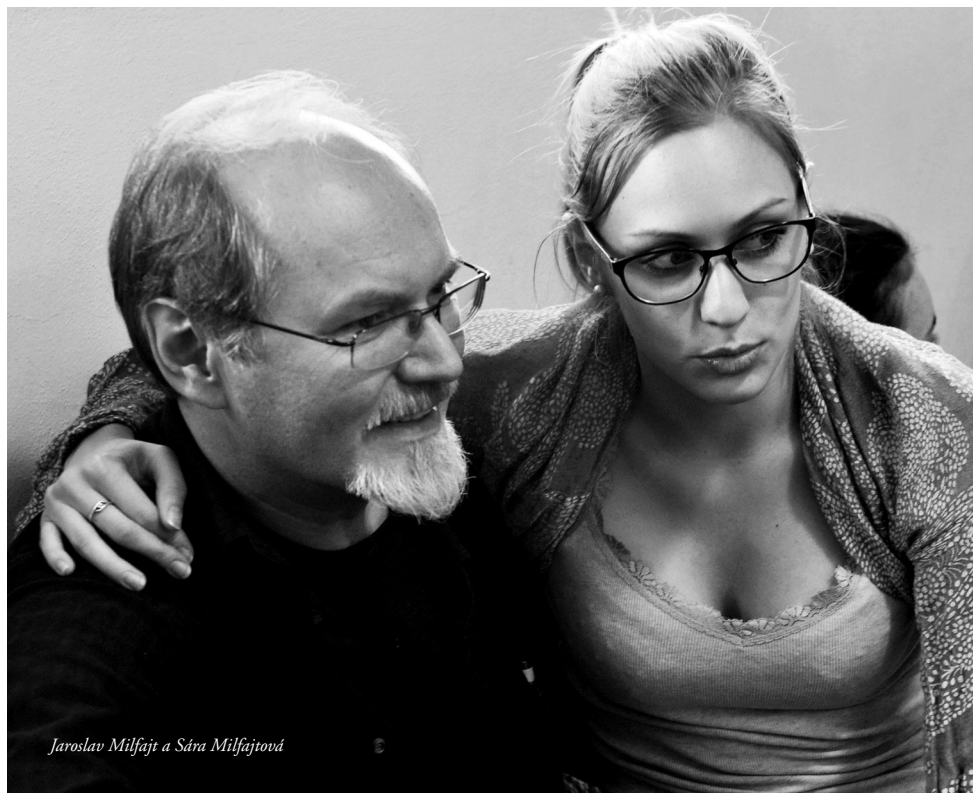

PREMIÉRA NA JEZEŘE WALENSEE

SALÓN MDB

Jaroslav MILFAJT

Jaroslav Milfajt a Sára Milfajtová

Tradicionalista se silným poutem k přírodě, který inspiraci pro svoji práci čerpá hlavně v lese a u řeky. Šéfa scénografické výpravy Městského divadla Brno Jaroslava Milfajta tvorba stále naplňuje a daří se mu pro ni nacházet nové impulzy.

Sešli jste se uprostřed léta. Jak ho trávíte?

Odpočinkově, ale částečně i pracovně. Navštěvuji na chalupách režiséry a společně už připravujeme inscenace pro příští sezónu. Ale hlavně čerpám novou energii, nejvíc z přírody. Takže jezdíme se ženou různě na výlety po republice. Byli jsme v údolí Jihlavy, Oslavy, také v údolí Rokytne. Předtím týden v Českém Švýcarsku, kde můžete chodit hodiny a hodiny a nepotkáte živou duši. Tam jsem třeba viděl poprvé v životě čurat veverku! V přírodě zažívám stejné vzrušení, jako když si sednu s režisérem a připravujeme novou inscenaci. Příroda je absolutní základ všeho, ta vás nikdy nezklame.

Navštěvujete i letní divadelní scény?

Teď už tolik ne, ale dříve ano. Dělával jsem poslední tři roky pro Hudební festival ve Znojmě, který se specializuje na barokní hudbu, pravidelně také spolupracuji s Jihočeským divadlem na inscenacích pro otáčivé hlediště v Českém Krumlově.

Dovedete vůbec sledovat divadelní představení bez profesní deformace?

Dovedu, ale je pravda, že je to málokdy. Ale když se to podaří, tak se moc rád nechám uchvátit. Někdy se mi i stane, že mě to pohltí natolik, že nevnímám jednotlivosti. Jedině, když vidím nějaký nový materiál či neobvyklý divadelní efekt, tak o něm začnu přemýšlet, jak je udělaný.

Jakým způsobem začínáte pracovat na nové výpravě?

Jsem intuitivní typ, ale někde v základu mám vlastní těžké raciono. Odmalička funguji hodně vizuálně, rád se dívám okolo sebe a nasávám do sebe podněty. Všechno se automaticky ukládá v paměti a v určitém momentu se mi to potom sepne a poskládá do souvislosti. Tento princip mě ještě nezklamal.

Co vám tedy při zadání nové práce nejvíce povybá?

Schůzka s inscenačním týmem, kde každý říká svoji představu. V ten moment za sebe právě nechávám pracovat svoje podvědomí. Z předchozí mnohaleté zkušenosti vím, že všechny moje nejlepší výpravy

dny před odevzdáním nás teprve s Petrem napadlo, že to klíčové slovo bude loď nebo vrak. To jsou vlastně stěžejní symboly Gyntova života. A já jsem potom vše skutečně do dvou dnů odevzdal a vznikla báječná inscenace, která získala různá ocenění.

Nesmíš nikdy přestat!

vznikly právě tak, že se mně názory inscenátorů postupně skládaly do jednotlivých obrazů. Musím si pokaždé projít tímto procesem. Neumím přijít domů, zadívat se na deset minut do zdi a vypočít scénu.

Takže kolikrát stačí od režiséra třeba i jediné slovo?
Přesně tak. Mám to tak už od spolupráce se svým prvním režisérem, kterým byl Petr Kracik. S ním jsme vždy hledali klíčové slovo, do kterého bychom vše mohli personifikovat. Když jsme ho našli, bylo vyhráno.

Vybavíte si nějaké takové?

Třeba u inscenace *Peer Gynta* v Loutkovém divadle Radost, což byla zároveň moje diplomová práce na DAMU. Měl jsem vše už za týden odevzdat, potom už za tři dny, ale pořád jsem nevěděl, jak na to. Dva

Jste tedy radši, když můžete vyjít z přesné představy režiséra, než když vám ponechá volnou ruku?

Ano. Potřebuji rozhovor s režisérem, který mi představí svoji vizi. Tím mě sice na jednu stranu omezí, ale zároveň jasně navede. Každou inscenaci lze totiž udělat tisíci různými způsoby, ale já se přece potřebuji potkat s režisérovou vizí. Jinak bych mohl sedět doma, dělat jednu výpravu za druhou, nikam by to nevedlo, a navíc to neumím. V tomto se mi dobře pracuje třeba se Stanislavem Mošou, který jako režisér vždy přesně ví, co chce. Poslední dobou nejvíce spolupracuji se Stanislavem Slovákem, se kterým teď aktuálně chystáme premiéru v Nitře, což bude už naše asi šestnáctá inscenace.

Ne vždy ale režisér přesnou představu má...

Dobrý režisér mi pomůže třeba už jen tím, že mi řekne, jak to nechce. I tím mi hodně napoví. Je to podobný princip, z jakého jsem vycházel při svém působení na Škole uměleckých řemesel v Brně, kde jsem v oboru Tvarování hraček a dekorativních předmětů učil dvacet let. Jedním ze základních úkolů, který jsme se studenti dělali, bylo, že dostali papír formátu A4. Pomocí stříhu nebo přeložení z něj měli vytvořit různá zvířata. To byste nevěřili, co všechno lze z jednoho kusu papíru vytvořit – celá zoologická zahrada! Ale fór byl v tom, že museli papír použít beze zbytku! Tím pádem nemůže vzniknout nestylová věc, protože vše pochází z jedné matrice. Každé takové omezení je tak pro vás vlastně ohromná výhra. Dává vám paradoxně svobodu a je to důkaz, že dobrý výsledek je podmíněný dobrým zadáním. Vybavte si, když přijдете do supermarketu, a vy nevíte, co budete vařit. Strávíte tam půl dne a dopadnete jak pessek a kočička, když vařili dort. Proto, když znám vizi režiséra, je to pro mě stejně, jako by mi dal onu čtvrtku papíru, ze které mám vše vyrobit.

*S herci komedie Dvojité rezervace,
režie: Stanislav Slovák*

Jako vystudovaný loutkář často pracujete pro děti. Je to odlišný přístup?

Na tvorbě pro děti se právě nejzřetelněji ukáže případná nestylovost. Kdekdo si totiž myslí, že pro děti může dělat každý. Potom z toho vychází přeplácaná slátanina, kde je trochu japonských animáků, trochu naivismu a trochu Disneyho, a nemá to absolutně žádný styl a čistotu.

Z čeho tedy při tvorbě pro děti vycházíte vy?

Rád používám jako materiál čisté dřevo a základní barevnost. Neustále se snažím vracet k přírodě a souznit s ní. Jediná šance pro lidstvo jak přežít je být spojený s přírodou a vracet se ke kořenům. Jako kluk jsem vyrostl padesát metrů od lesa, takže les je můj život.

Jak se díváte na scénografické trendy v současném divadle?

Obecně se teď v českém divadle hodně rází trend německé scénografie v současné dramatické, která se vyznačuje odlišností, strohostí, nepřívětivostí až sterilitou. Píší ji autoři, kteří vyrostli ve městech, říkám jim „dětí betonu“. A s tímto pojetím já moc nesouzním. Jsem asi tradicionalista a člověk ze staré

školy. Dokládá to i to, že jako jeden z mála výtvarníků pořád kreslím výkresy rukou, ne na počítači. Trochu se chlubím mozolem, který z toho mám na prostředníčku pravé ruky, protože ten u mě nejlépe dokládá všechna ta léta dřiny! Možná je to částečně moje chyba, že jsem se s počítačem doteď nenaučil, ale bojím se, že potom už bych jen zíral do monitoru.

Daří se vám pořád nacházet nové impulzy?

Klepu na dřevo, ale už přes pětadvacet let mě tato práce pořád naplňuje. Vzpomínám si na profesora scénografie Jana Duška, který v Městském divadle Brno pracoval. Kdysi jsem se ho ptal, jak to všechno stáhá, když udělá za sezónu přes dvacet výprav. Řekl mi: Nesmíš nikdy přestat! V tvůrčí profesi by to totiž byla smrt. Tak se toho držím. Odmítl jsem v životě jen pár nabídek, protože každou novou práci beru jako výzvu. A dokud mě tohle všechno pořád vzrušuje a láká, je to dobré znamení.

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvíl*

N. V. GOGOL

MRTVÉ DUŠE

režie Hana Burešová

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

17., 24. a 25. ZÁŘÍ 2015

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pout zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl břitkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmířitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

Dennis Martin:

OSTROV POKLADŮ

Němečtí autoři Dennis Martin a Christoph Jilo jsou u nás známí již díky úspěšnému muzikálu *Papežka*. Ve svém novém příběhu spojují skutečný život spisovatele Stevensonova s příběhem jeho nejznámější knihy *Ostrov pokladů*. Zromantizovaný svět pirátů, nekonečných mořských scénérií, nedobytných lodí, pustých ostrovů a zakopaných pokladů se zde prolíná s realistickými problémy mladého muže, který se navzdory otci vydává za svým snem, odjíždí do Paříže, aby zde v centru nespoutané bohémy našel nejen téma pro svou prvotinu, ale také potkal svou životní lásku Fanny Osbourneovou. Její syn Lloyd je Louisovi nejen mladým přítelem, ale také prvním čtenářem a zároveň i inspirací pro novou knihu o pirátech. Malý

Lloyd se ve fiktivním příběhu stává Jimem Hawkinsem a i další postavy skutečného života ožívají v knize jako posádka slavné Hispanioly, jako jednonohý John Silver či pomatený Ben Gunn. Jak to tentokrát dopadne se slavným pokladem kapitána Flinta i samotným osudem Roberta Louise Stevensonova, se diváci Hudební scény přesvědčí v dobrodružném muzikálu plném nádherné fantazie.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová nebo Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Martin Havelka nebo Ladislav Kolář, Petr Štěpán nebo Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškoci, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek a další.

Stanislav Moša, Ralph Siegel:

JOHNNY BLUE

Nový původní muzikál *Johnny Blue* je inspirován faustovským tématem. Johnny Blue je slepý uliční zpěvák, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmataelného a nejistého jako je duše, nabídne Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má vedle sebe svou milovanou Marii, a tak se zdá, že mu nic nechybí. Pak se ovšem objeví přítel z dětství Fred, který jej přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane ho do velkého šoubyzysu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizpívat i spousta okolních rádobý přátel. Johnny v nablýskaném pozlátkovém světě pomalu ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejší se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiostrňuje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Vedle nového, aktuálního pojetí známého příběhu nabízí muzikál hudbu slavného a zkušeného německého producenta a autora Ralpha Siegela, jehož písně pro různé interprety několikrát vyhrály mezinárodní soutěže Eurovize.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Hana Holišová, Andrea Březinová nebo Radka Coufalová, Alan Novotný nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

7.9. po 21.00 Riverside Drive Pod vínem

9.9. st 14.00 Splašené nůžky

11.9. pá 19.00 Splašené nůžky A5

12.9. so 19.00 Splašené nůžky P

13.9. ne 19.00 Splašené nůžky

14.9. po 19.00 Splašené nůžky A1

15.9. út 19.00 Splašené nůžky A2

16.9. st 19.00 Splašené nůžky A3

17.9. čt 19.00 Mrtvé duše AB4, náhrada za 16. 4. 2015

18.9. pá 19.00 Splašené nůžky AB5

19.9. so 19.00 Splašené nůžky A6

20.9. ne 19.00 Splašené nůžky D

21.9. po 18.00 Splašené nůžky SP

22.9. út 19.00 Splašené nůžky E2

23.9. st 19.00 Dvojitá rezervace

24.9. čt 19.00 Mrtvé duše

25.9. pá 19.00 Mrtvé duše

26.9. so 19.00 Jméno

27.9. ne 19.00 Jméno

28.9. po 19.00 Škola základ života

29.9. út 18.00 Škola základ života

Hudební scéna

8.9. út 18.00 Noc na Karlštejně PPP/P18

9.9. st 18.00 Noc na Karlštejně PP1

11.9. pá 19.00 Noc na Karlštejně

13.9. ne 18.00 Noc na Karlštejně

16.9. st 19.00 Flashdance T2015/Z2015

17.9. čt 19.00 Flashdance A2015/M2015

18.9. pá 19.00 Flashdance R2015/X2015

21.9. po 19.00 Ostrov pokladů

22.9. út 18.00 Ostrov pokladů

23.9. st 18.00 Ostrov pokladů

26.9. so 14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků

26.9. so 18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků

27.9. ne 14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků

27.9. ne 18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků

29.9. út 18.00 Johnny Blue

30.9. st 19.00 Johnny Blue

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

2.10. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
3.10. so	14.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
3.10. so	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	300. repríza
4.10. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
5.10. po	19.00	Splašené nůžky	AB1
6.10. út	19.00	Splašené nůžky	AB2
7.10. st	19.00	Splašené nůžky	AB3
8.10. čt	19.00	Splašené nůžky	C4
9.10. pá	19.00	Splašené nůžky	E5
11.10. ne	19.00	Dokonalá svatba	
12.10. po	19.00	Dokonalá svatba	
13.10. út	19.00	Splašené nůžky	C2
14.10. st	19.00	Charleyova teta	zadáno
15.10. čt	19.00	Splašené nůžky	A4
16.10. pá	19.00	Splašené nůžky	C5
17.10. so	15.00	Poslední trik G. Mélièse	
17.10. so	18.00	Poslední trik G. Mélièse	
18.10. ne	16.00	O líné babičce	
19.10. po	20.00	Die Sieben Todsünden	
20.10. út	19.00	Noční motýl	
21.10. st	17.00	The Three Musketeers	
21.10. st	20.00	The Three Musketeers	
22.10. čt	19.00	Splašené nůžky	AB4
23.10. pá	19.00	Charleyova teta	
24.10. so	19.00	Splašené nůžky	AB6
25.10. ne	18.00	Charleyova teta	
26.10. po	19.00	Škola základ života	
27.10. út	18.00	Škola základ života	
29.10. čt	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
30.10. pá	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
31.10. so	19.00	Donaha!	

Hudební scéna

3.10. so 14.00 **Let snů LILI**3.10. so 18.00 **Let snů LILI**4.10. ne 14.00 **Let snů LILI**4.10. ne 18.00 **Let snů LILI**17.10. so 19.00 **Lizistrata**19.10. po 18.00 **Human Locomotion**23.10. pá 14.00 **Pískání po větru**23.10. pá 19.00 **Pískání po větru** zadáno24.10. so 19.00 **Pískání po větru** P25.10. ne 19.00 **Pískání po větru** D/E726.10. po 19.00 **Pískání po větru** A1/AB127.10. út 19.00 **Pískání po větru** C2/E228.10. st 19.00 **Pískání po větru** A3/AB329.10. čt 19.00 **Pískání po větru** C430.10. pá 19.00 **Pískání po větru** A5/AB531.10. so 18.00 **Pískání po větru**

Martin Lingnau, Jurrian von Dongen, Koen van Dijk:

LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče sami se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepřijemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou Knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobné fantazírování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfí říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začnou se ovšem dít podivné věci... Z Elfí říše přilétá Aloë, elf světluška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný troll národ se pod vedením urputného Fúriuse snaží elfy vstrnadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfí říše. Po cestě potkávají trolla Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Fúriusův špión Netopyrus. Začne díky Lili v Elfí říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titanii nastolit klid mezi elfy a trolly? Jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy, nebo to byl jen sen?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jana Gazdíková, Natálie Grossová nebo Kateřina Marie Fialová, Alena Antalová nebo Jana Musilová, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Jiří Mach nebo Karel Škarka a další.

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman:

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné. Vždyt značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové sezóny bude náš repertoár tedy zdobit další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen.

Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muže hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleťm nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představitelost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vítáček, Viktória Matušová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

Jaroslav Žák, Hana Burešová:

ŠKOLA, ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni citelitelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavky „študáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Hana Holíšová, Ivana Odehnalová, Karel Mišurec, Josef Jurásek a Zdeněk Bureš.

Okouzila publikum jako temperamentní a hubatá Líza Ďulínková v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Na jedničku zvládla proměnu zprvu zakřiknuté Sukie v sebevědomou ženu v *Čarodějkách z Eastwicku*. A za Vypravěčku v muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* byla odměněna Cenou Thálie. Radka Coufalová, výrazná tvář Městského divadla Brno, v nové sezóně do svého seznamu velkých rolí přidá kadeřnici Barbaru v detektivní komedii *Splašené nůžky*. Přípravu bere zodpovědně, přiučit se byla přímo v kadeřnickém studiu. Při našem rozhovoru ovšem úprava vlasů není podstatná, sedíme u tenisových kurtů, kde právě trénuje její starší syn. První otázka – chcete-li podání – byla tedy nasnadě.

Syn hraje tenis, váš manžel tento sport prý přímo miluje. Máte tenis ráda i vy?

Odolávala jsem hrozně dlouho – a už třetí měsíc hraju taky. Přišlo mi, že když už to hraje skoro celá rodina, maminka by raketu taky měla umět vzít do ruky. Tenis mě baví, nejsem schopná se donutit ke cvičení, třeba běhání nebo posilování, ale tady se příjemně zapotím.

Když se nedokážete donutit ke cvičení, jak se tedy udržujete v kondici?

Právě, že jsem se moc v kondici neudržovala, proto jsem začala s tenisem a ještě jezdím na kole. Jsem všestranně sportovně založená. Vždycky jsem dělala tanec a tím, že se na repertoár dostávají muzikály a hry, kde se po mně chce pohyb, musím na sobě pracovat. Je to otázka osobní píle, s čím si pak člověk troufne vlézt na jeviště. Nemůže tam přijít, aniž by to neměl natrénované, to bych si nedovolila. Snažím se to individuálně nadíť. Třeba teď ve *Skleňném pokoji* mám kousek scénického tance, který jsem pilovala s Anetkou Majerovou (*choreografkou* – pozn. red.). Ke kondici mi tak pomáhá moje práce.

Máte zkušenosti s činobrou i muzikálem. Pozorujete, zda se mění vkus publika? Dá se to vysledovat podle reakcí v hledišti?

Dá. Za tu dobu, co hraju, jsem si všimla, že třeba páteční a sobotní večerní představení jsou úžasná. Úžasní lidé. V neděli už je publikum trochu horší, buď je najezené po nedělním obědě, nebo večer „zpruzené“ před následujícím týdnem. V pátek se lidé chtějí bavit. A ještě k tomu vkusu – každý ho má jiný. Příklad skupina lidí, která reaguje na lidový humor typu Hanswurst (*videňská komická postava lidového šprýmaře z 1. poloviny 18. století* – pozn.

ČERT TĚ VEM

Radka COUFALOVÁ

red.). A když ho použijete na jiné publikum, nezabere to, protože je na tom třeba intelektuálně líp. Opravdu se stává, že se lidé zvláště namíchají, že jim přijde trapné se smát nebo se naopak strašně baví. Každý vtip si kolikrát najde jinou reakci – někdy je to zaručené, víme, že reakce přijde, někdy nás to třeba překvapí. Reakce se většinou nedočkáte u zakoupených představení, kdy diváci vstupenku od někoho dostanou. Rozdíl je i mezi tím, když přijde abonentní skupina, někdy trochu rozmlsaná, nebo lidé na volnou kasu. Ti jsou nejlepší. Jsou to lidé, kteří slyšeli, že je představení dobré, a chtějí ho vidět. Tihle diváci jsou většinou nejvděčnější.

Jaký typ her máte ráda jako herečka a jako divačka?

Příznám se, že do divadla chodím málo, ale občas zajdu. Pokud není představení vyložené špatně, jsem divák, který moc nehodnotí a nechá se hrou

*S Ivanou Vaňkovou v dramatu Sledený pokoj,
režie: Stanislav Moša*

nést. Mám ráda komedie, asi jako všichni, činoherní komedie. Na muzikály kromě našeho divadla vůbec nechodím, jiné scény mě nelákají. Ale na činohru chodím ráda, v Brně, Praze i v Ostravě.

Vy z Ostravy pocházíte, váš manžel Jiří je z Brčelavi. Pozorujete krajové rozdíly?

No jeřda (*smích*). Vždycky si říkám, jak to dělají páry úplně jiných mentalit, někuli jiných kultur a barvy pleti. Mezi severní a jižní Moravou rozdíly jsou. Třeba v dostatku. Severní Morava vždycky byla chudý region, nás bylo doma pět, tři dcery, táta svářeč, pardon technolog svařování, maminka vychovatelka, nikdy jsme neměli peněz nazbyt. Vyřůstala jsem ve skromných poměrech. U Jiřího ta jižní Morava... oni jsou tak úžasně štědrí. Je to zemědělský kraj, všeho je tam hodně, jsou z baráku, mají vinohrad, jsou pohostinní. V tom je mezi námi trochu rozdíl. Já se snažím pohostinnosti učit od manželovy maminky, úžasně hospodyně a kuchařky. Jestli se ode mě něco učí Jiří, to nevím.

Jaká je typická ostravská vlastnost?

Upřímnost. Oni Ostraváci strašně matou. Herci jako třeba Ruda z Ostravy propůjčili Ostravákům

pověst méně inteligentních lidí, což se mi nelíbí, protože to není pravda. Oni tak jen působí, protože tak mluví, ale je to jen akcent. Nemají mluvu vycvičenou, aby používali fráze. Řeknou to narovinu, velice upřímně. Jsou to většinou strašně chytrí lidé. Mám Ostraváky moc ráda, vždycky tam byl dobrý underground, alternativní divadlo, muzika, vždycky to tam žilo. Jsem dodnes ostravský patriot.

Přesun z Brna na sever v plánu nemáte?

Ne, jsem tu absolutně spokojená v našem divadle. Ani do Prahy, ani do Ostravy bych nechtěla. Nechci říkat nikdy, nevím, kam mě život zavane, ale momentálně se máme v našem divadle dobře a je to už spíš rodina než zaměstnání.

V angažmá Městského divadla Brno jste od roku 2001, mnozí vaši kolegové a kolegyně jsou taky stálicemi. Dokážete se ještě vzájemně překvapit?

To tedy umíme (*smích*). Když máte někoho ráda, třeba jeho typ humoru, je to radost. A nemusí vás ani překvapovat. Já říkám, že to není ani práce, že je to zábava. I když někdy hodně těžká.

Kde se vám nejlépe učí role?

V první fázi si vezmu text, zavřu se do ložnice a až děti usnou, snažím se ho pomalu učit. Jen lehké nahození, bez hereckého projevu, abych si něco nezařixovala špatně a pak se mnou režisér neměl zbytečnou práci. Ve druhé fázi pobíhám po bytě, uklízím nebo myju nádobí, a jednu si při tom všechno v hlavě, ale i nahlas, odbíhám k notám a tak se roli učím.

Jak se vypořádáváte s trémou?

Tréma je pro mě někdy dobré znamení, dožene mě k většímu soustředění. Nemůže to být samozřejmě tréma, která vás totálně odzbrojí, ale tu jsem nikdy neměla, já jsem se od přírody vždycky předváděla. Tréma mě donutí zapnout, směřovat k jedinému cíli. Naopak když ji nemám, člověk má trochu povolený pocit a většinou udělá chybu. Často se stává, že se to pak nabaluje, po jedné chybě přijde další a nemůžete se z toho dostat. To už je takový zákon.

Co ráda čtete?

Strašně dlouho jsem četla literaturu faktu, cestopisy, dějiny, to mě strašně bavilo – a pořád jsem se nemohla prokousat k beletrii. Posledních zhruba 10 let jsem sáhla i po beletrii a zjistila jsem, jak mě ochuzovalo číst jen literaturu faktu. Beletrie je plná

fantazie, plná příběhů a myšlenek. Je fajn se vzdělávat, ale někdy potřebuje příkrmit i fantazie. Teď čtu třeba knihu povídek Stanislava Strmisky, jsou krásné, plné emocí, trošku filosofické. Baví mě příběhy ze života, s přesahe. Můj muž je velký čtenář a má výborné tipy. Co mi doporučí, to si přečtu a většinou je to moc dobré.

Ptám se proto, zda nejste třeba fanynkou detektivek. V jedné detektivní bře vás totiž diváci uvidí v nové sezóně.

Přiznám se, že úplně fanynkou detektivek nejsem, ačkoliv jsem zhlatala výbornou trilogii *Milénium*. Na vlně severských detektivek ale nejedu. Nerada se nechávám stresovat, to platí i o filmech, nemám ráda zločin.

*Na hlavní roli kadeřnice Barbary ve zmíněné bře *Splašené nůžky* jste trénovala ve skutečném kadeřnictví. Jak vám to šlo?*

Strašně (*smích*). Budu muset ještě trénovat, protože mě všechno pořád padalo na zem. Když jsem paní vedoucí vyjmenovala, co všechno se musím naučit za hodinu a půl, velice se pobavila. Že na to lidi studují školy a já to chci umět hned. Naštěstí nemusím stříhat, to čeká jen Igora Ondříčka, já jen dávám natáčky.

Kouzlo hry spočívá v tom, že diváci mohou rozhodovat o dalším průběhu děje. Máte ráda improvizaci?

Hrozně ráda. Kdyby improvizace nebyla možná, vůbec nevím, jestli by mě divadlo bavilo.

Jak často ji používáte na jevišti?

Kdykoliv se stane chyba. Najednou se roztrhne kostým nebo vám povolí zip, kolega vám skočí o dva listy textu nebo se stane něco vtipného. Vzpomínám si, jak Jana Musilová spadla na hrachu při *Čarodějkách z Eastwicu*, všichni jsme se smáli, ale musí se jet dál. Prostě se pořád něco děje a to mě baví. Improvizace je kořen. Vždycky myslím na to, jak hrají divadlo na Západě. Když se tam stane něco podobného, herce se zbaví. Tam se dělá jen to, co je nazkoušené. Na Broadwayi čeká na jednu

roli třeba 30 herců, takže můžou říct, dobře, selhal jsi, stala se chyba, pokud se to ale bude opakovat, letíš. Já jsem vděčná, že tady máme svobodu.

Kromě divadla jste si zahrála i v televizních seriálech a filmech. Dá se říct, že by bylo hraní před kamerou jednodušší než před živým publikem?

Je to úplně jiná disciplína. Kamera vám snímá obličej na detail, hlídá jakýkoliv pohyb, záchvěv oka. Chce to zkušenost. Divadlo chce zase trochu víc energie, exprese. Proto ne všichni herci, kteří jsou na divadle vynikající, jsou pak dobří i na kameře. Před kamerou můžou být naopak úžasní i lidi z ulice, protože nic nepředstírají, působí přirozeně. U filmu je taky potřeba typ a já jsem šťastná, že mě na divadle potkalo tolik typově jiných a zajímavých rolí, které by mě u filmu nepotkaly.

V jednom rozhovoru jste na adresu svých synů řekla: Možná bych byla radši, kdyby dělali místo divadla radši něco solidního. Copak herectví není solidní povolání?

Je netypické, někdo ho zatracuje, někdo zveličuje. Jsme prostě komedianti. Jsme na sebe v divadle zvyklí, pracujeme s emocemi, jsme hodně kontaktní. Lidé s normálním zaměstnáním jsou někdy až šokovaní z mé bezprostřednosti, občas používám i jadrnější výrazy. My se totiž v divadle s ničím moc nemažeme. Třeba do našeho divadelního klubu nemůžou chodit lidé z ulice, protože by to nepochopili, mysleli by si o nás, že jsme smečka šilenců (*smích*). Na lidi okolo působíme moc živelně. Asi bych chtěla, aby mí synové byli vnímaní seriózněji.

Text: (red),

foto: jeř Kratochvíl

Andrew Lloyd Webber
Thomas Stearns Eliot

KOČKY

režie Stanislav Moša

24. ČERVENCE 2015

PREMIÉRA NA ZÁMKU WILTZ

KDYŽ SI DVA PÁRY ZAREZERVUJÍ PRO SVÉ HRÁTKY JEDEN DŮM, JE O BLÁZNIVOU KOMEDIÍ POSTARÁNO

(...) Zaplněný sál se výborně bavil bláznivou situační komedií *Dvojitá rezervace* nekorunovaného krále britské frašky Raye Cooneye, která vaří z tradičních ingrediencí záměn, domnělých i skutečných nevěř, pánů v pyžamech a županech a dívek ve svůdných košilkách a spodním prádle. A samozřejmě humoru, několikrát vypointovaného, takže diváci doslova řvou smíchy. To vše v režii Stanislava Slováka a v hlavních rolích s Hanou Kováříkovou, Viktorem Skálou, Petrem Štěpánem nebo Markétou Sedláčkovou.

Zdeněk Hejduk, Kolínský deník, 1. 6. 2015

JOHNNY BLUE – FAUSTOVSKÉ TÉMA V LESKU ESTRÁDNÍCH ČÍSEL

(...) *Johnny Blue* pod taktovkou Stanislava Moši nabízí nový autorský muzikál plný chytlavých melodií z pera slavného německého hitmakera. Diváci uslyší mix popu, reggae, gospelu, folkrocku nebo

lidové tvorby. K vidění a slyšení budou romantické melodie i roztančená čísla, nápaditá choreografie a vkusné kostýmy. Milovníci muzikálu na vlnách popu odejdou jistě spokojeni. (...) Z hereckých výkonů nutno vystříhnout hlavní postavu Johnnyho Blue, kterého ztvárňuje Dušan Vitázek v alternaci s Jiřím Machem. Plusové body sbírá Vitázek živou hrou na kytaru a foukací harmoniku v kombinaci s výborným zpěvem. Výsledkem je přesvědčivý výkon, kterému není co vytknout. (...) Nejlepší výkon večera podává Andrea Březinová v roli tajuplně chladné dáblce Satany. Březinové role přesně sedí jak herecky, tak i pěvecky. Výborně se popasuje s nástrahami svojí role a zvládne precizně odzpívat i anglickou píseň *Jesus Loves You*. Nejvíce jí sedí skladba *Tjyátr*. Nezklame ani Svetlana Janotová v roli Johnnyho dívky Marie, přirozeně odaná a milující žena, která obětuje vše pro svou lásku. (...) Jinak odměnu si zaslouží i dobře sehraná company, která plní svůj úkol na jedničku. (...)

Kateřina Šebelová, www.epochtimes.cz, 16. 4. 2015

MUZIKÁL UŽ NENÍ, KDYŽ...

Jukebox muzikály

(...) Stanislav Moša uvedl na Hudební scéně Městského divadla v Brně muzikál *Johnny Blue* (premi-

éra 28. března), který sám napsal na písničky populárního německého autora středního proudu sedmdesátých a osmdesátých let Ralpa Siegela. (...) Inscenace dokládá, že Mošův muzikálový soubor šlape v technologicky vybavené Hudební scéně jako dokonalý stroj – sólisté, mladá disponovaná company, světla, kinetika, akustika. Prostě tady lze stvořit, cokoli si tvůrci zamanou. (...)

Josef Herman, Divadelní noviny, 28. 4. 2015

JOHNNY BLUE, ANEB PADESÁT Odstínů ČERNÉ

(...) Nevidomý a k tomu chudý Johnny Blue si chce pouličním vyhráváním vydělat pár drobných a získat srdce své milé Marie. Jeho kamarád Fred ho pod vidinou bohatství vtáhne do šoubyznysu, kde se Johnnyho ujme ďábelská Satana. Slíbí, že mu umožní celý měsíc vidět jenom za takovou drobnost – pokud se mladík nebude po dané době ochoten vrátit do tmy, vezme si jeho duši. Jiří Mach vládne kytarě i foukací harmonice, a k tomu všemu zpívá s ohromující lehkostí, Svetlana Janotová jako chápavá Marie, Aleš Slanina s trefnými vtípky i Andrea Březinová coby zarputilá „záporačka“. (...)

Klára Tesařová, Kult, červen 2015

V BRNĚ FRČÍ RETRO – JOHNNY BLUE

(...) Městské divadlo Brno září další světovou muzikálovou premiérou. Stanislav Moša vytvořil původní libreto s písněmi Ralpa Siegela pod názvem *Johnny Blue*. (...) Hlubším podtextem příběhu je poznání, že to podstatně vnímáme svou duší, darem vidění ztrácíme částečně schopnost vidět podstatně, příliš mnoho světských radostí nás rozptyluje. (...)

Nada Parmová, Noviny Úspěch, květen 2015

BRNĚNSKÉ MRTVÉ DUŠE JSOU GROTESKNÍM PODOBENSTVÍM

(...) Satirický obraz společnosti převedla režisérka Hana Burešová v groteskní podobenství plně stylizovaného herectví. (...) Hraje se na minimalistické

scéně, která se skládá jen z několika zástěn a nezbytně nutného mobiliáře. Zato kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové jsou groteskně naddimenzované, zvýrazňují charaktery postav. Všichni jsou směšní, trapní, často tak ale jen maskují své zoufalství. Čičikov ve vynikajícím podání Michala Isteníka se ukazuje být nejen vchytralým podvodníkem, ale spíše produktem své doby. Pokud chce uspět, nemůže se chovat jinak. Inscenace se bez postavy Čičikova, který je nejen hlavním hrdinou, ale i komentátorem děje, neobejde. (...)

Lukáš Dubský, Pardubický deník, 3. 2. 2015

KRITICKÁ ZOBRAZENÍ SVĚTA

Úspěšná hra *Mrtvé duše* ruského klasika Nikolaje Vasiljeviče Gogola svou nadčasovou kritičností stále láká diváky na celém světě. (...) Autoři dramati-zace, zkušená režisérka Hana Burešová společně se Štěpánem Otčenáškem, do inscenace obsadili špičkové osobnosti MdB. Patří k nim také osvědčený Michal Isteník. V postavě mnohovrstevnatě vnímaného Čičikova se na jevišti prezentuje ve svém rudě výrazně odlišeném obleku především hlasově a pohybově dokonale vykresleným charakterem. Zpodobuje jím úlisného a vypočítavého podvodníka, jenž sází na lidskou hloupost. Inscenačně náročná postava vypovídá o lidských stínech, tak typických i pro naši dobu. (...)

Tomáš Hejzlar, Haló noviny, 21. 3. 2015

INSCENACE ROKU

Dramatizace Gogolovy románové předlohy diváka strhne chytrým humorem, nápaditou stylizací, přesnými typy a efektně vyhoceným závěrem. A nakonec vám v této nijak neaktualizované podívané dojde, že se tady zdaleka nešklebí Rusko poloviny předminulého století.

Luboš Mareček, Divadelní noviny, 6. 1. 2015

Ve všech složkách účinné jevištní ztvárnění „snu o ruské duši“, jež přesně v Gogolově duchu varuje i před její odvrácenou stranou; současně působící, divadelně precizní a nezvykle účinná jevištní podoba literární látky, na níž si vylámali zuby četní divadelníci i filmaři.

Jana Soukupová, Divadelní noviny, 6. 1. 2015

JMÉNO – DŮVOD K HÁDCE A SMÍCHU

(...) Městskému divadlu a hlavně režisérovi Petru Gazdíkovi se opět povedlo pobavit Brňáky i přespolní. Publikum coby nezúčastněný pozorovatel se skutečně náramně baví, i když vlastně v textu žádné apriori vtípné repliky nejsou. Humor je vylučně odvozen z kontextu, z vnějšího nadhledu na absurditu děje, na pošetilsto lidského konání. (...)

*Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 23. 3. 2015*

TEN, JEHOŽ JMÉNO NESMÍME VYSLOVIT Alexandre de La Patellière a Matthieu Delaporte jsou dva současní francouzští scenáristé, jimž prestižní pařížská scéna uvedla v roce 2010 jejich první společnou divadelní hru *Jméno*. S bravurou i pravým francouzským šarmem napsanou konverzační komedii o hloupém šprýmu nastávajícího otce. (...) V režii Petra Gazdíka a za bezpečné účasti herecky spolehlivých zdejších představitelů pěti postav rodinného propletence se zrodila naprostá jevištní tutovka. Vtípné dialogy jsou navíc z rodu strhávaných společenských masek včetně dolování kostlivců z domácích skříní (...) i zde se právě smyšlení a zamlčované vzájemné animozity obnažují až na kost. (...)

Jana Soukupová, MF Dnes, 23. 3. 2015

RECENZE JMÉNO

(...) Režisér Gazdík chtěl právě v této konverzační komedii zdůraznit a podtrhnout tu absurdní stránku života, že lidé, kteří se jakoby důkladně znají, se mohou také nepříjemně překvapit, a přestože si hrají na svobodomyšlné intelektuály, jsou vlastně plní předsudků. Je to zejména humorná, ale stejně tak i poněkud drastická a ironická hra o vztažích. (...) Inscenace *Jméno* je herecky velmi vyrov-

naná. Jinými slovy přivádí na jeviště pět skutečně silných hráčů. Každý ze jmenovaných s přehledem zvládá svůj part a ukazuje, že nesnadný a docela ošemetný a zálužný žánr konverzační komedie je mu vlastní. Do divácké paměti se jistě zapíše projev bohatého vtipálka a nakonec i hřmotného Vincenta, jak ho ve všech jeho protikladech hraje Martin Havelka. Potěšením je sledovat zmíněnou Alenu Antalovou jako starostlivou, ale ve finále všechny nemilosrdně soudící Elisabeth. Viktor Skála hraje Pierra jako typického naoko svobodomyšlného a hodnoty strážícího intelektuála, který ale vlastně

využívá vlastní ženu a stará se jen o svoji pofiderní akademickou kariéru. Mladší herci Jakub Uličník a Viktoriá Matušová za zkušenější kolegy skutečně pranic nezaostávají. (...)

Luboš Mareček, ČRo Vltava, 17. 3. 2015

DIVADELNÍ KVĚTEN S PIRÁTY ČI FAUSTEM

(...) Dennisi Martinovi a Christophovi Jilovi, německým autorům muzikálu nazvaného podle románu *Ostrov pokladů*, se podařilo stvořit opravdu přitažlivý divadelní kus, který si pro svou premiéru v Městském divadle Brno vybral režisér Stano Slo-

vák. (...) V premiérové alternaci se v prolínajících se „skutečných“ rolích spisovatele a „románového“ lékaře Liveseyho či trosečníka Bena Gunna nejvíce dařilo pěvecky i herecky skvělému Aleši Slaninovi. (...) Samozřejmě že nejpritažlivější jsou pak postavy pestrobarevně vylíčených vyvrhelů v čele s kulhavým Johnem Silverem ztvárněným při premiéře ikonicky pirátským Petrem Štěpánem. (...)

Jana Soukupová, MF Dnes, 4. 6. 2015

OSTROV POKLADŮ I ŽIVOTOPIS AUTORA

(...) Pirátský příběh se odehrává o sto let dříve než vlastní Stevensonův život a protože postavy z pirátské story mají předobraz v reálných postavách z autorova života, musejí představitelé hlavních rolí a samozřejmě i samo jeviště činit velké skoky v čase, prostoru a v životním prostředí. Díky vynalézavosti režiséra Stanislava Slováka, autora scény Jaroslava Milfajta, autorky kostýmů Andrey Kučerové a scénickým projekcím Petra Hlouška se to podařilo na výtečnou. (...)

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 18. 5. 2015

OSTROV POKLADŮ: MUZIKÁL PRO DOSPĚLÉ ROMANTIKY

(...) Tým v čele s režisérem Stanislavem Slovákem připravil vcelku příjemnou a zábavnou inscenaci, které dominuje místy až velkolepá, symfonicky znějící hudba v podání živého orchestru. Velké a příjemně znějící hudební plochy konvenují s romantickými rozměry příběhu i jeho nekonečnými mořskými dálavami, jak je občas vidět na zdařilých scénických dotáčkách Petra Hlouška. Hudební nastudování Dana Kalouska jen podtrhuje bezmála filmově opulentní zážitek z výsledku, v němž samozřejmě dojde jak na ryčné sborové zpěvy, tak i na

pokračování na str. 32

Mezinárodní festival *Divadelní svět Brno* nabízí divákům inscenace význačných zahraničních souborů a samozřejmě také to nejzajímavější z české divadelní scény. Žánrově pestrou přehlídku od činohry po pohybové divadlo, od klasických her po alternativní performance doplňují četné doprovodné akce, jako jsou výstavy, workshopy, dětské dílny či koncerty.

Mezinárodní festival vznikl ze společné iniciativy všech brněnských příspěvkových divadel a Brněnského kulturního centra. Jeho cílem je prezentace špičkové světové divadelní tvorby v konfrontaci s domácí scénou. Letošní ročník se odehraje na jevištích Národního divadla Brno, Divadla Husa na provázku, Radosti, HaDivadla a Divadla U stolu, Městské divadlo Brno představí divákům na jevišti Činoherní a Hudební scény tyto inscenace:

Divadlo Drak Hradec Králové

Jiří Havelka:

POSLEDNÍ TRIK GEORGESE MÉLIÈSE

„Byl předurčen zdědit po otci obchod s obuví, ale místo toho si odmala rád kreslí. V Londýně uvidí kouzelnické vystoupení a je jím natolik fascinován, že se sám stane kouzelníkem. Koupí vlastní divadlo, které má stále vyprodané, protože nechává zmizet ženy a promění je v motýly... Pak se účastní prvního promítání bratří Lumiérů. Stane se geniálním filmovým tvůrcem, který vytvoří první filmový ateliér na světě.“ Georges Méliès (1861 – 1938), francouzský filmový režisér a významný průkopník kinematografie.

Nová inscenace Divadla Drak je inspirována pozoruhodným životním příběhem a dílem průkopníka kinematografie George Mélièse. Zavede diváky do lákavého prostředí kouzelníků, triků a magie. Kouzelnické triky, které Méliès dokázal jako první neuvěřitelně nápaditým způsobem využít ve

filmovém médiu, si dodnes zachovávají svou výtvárnou poezii. A především mají mnoho pokračovatelů. Na Mélièsův svět plný bezbřehé imaginace je dokonce i smrt krátká, neboť celulooid, iluze a fantazie jsou zbraně, které snad mohou i Zubatou porazit... Nebo ne? To se dozvíme na konci cesty fascinujícím životním příběhem největšího filmového kouzelníka všech dob.

Režie: Jiří Havelka

Hrají: Johana Vaňousová, Dušan Hřebíček, Jan Popela, Luděk Smadiš, Radomil Vávra.

Sobota 17. října 2015 v 15:00 a 18:00 hod. na Činoherní scéně.

Mestno gledališče Ljubljana

Andrej Rozman – Roza, Coco Mosquito:

LIZISTRATA

Soubor z Lublaně, brněnským divákům už dobře známý (*Kabaret, Sugar, Šumař na střeše...*), přivádí tentokrát současnou adaptaci jedné z nejproslulejších klasických her. Slovinským tvůrcům se podařilo převést Aristofanovu *Lysistratu* do zcela současné, hravé muzikálové komedie. Zachovávají přitom základní skvostný Aristofanův nápad – ženy už mají dost zbešilého válčení a rozhodnou se muže přivést k nastolení míru tím, že jim začnou odepírat jakékoli erotické potěšení...

Režie: Mateja Koležnik

Sobota 17. října 2015 v 19:00 hod. na Hudební scéně.

Divadlo v Dlouhém

Alena Kastnerová, Jan Borna:

O LÍNÉ BABIČCE

Návod na to, jak se nebát (plnit si své sny) a užívat si (životu)!

Většina babiček jsou elegantní upravené staré dámy, které mají doma vždy pečlivě uklizeno a vzorně napěčeno. Nebo to jsou roztomilé stařenky, co kdykoliv ochotně pohlídají vnoučata. Babička z naší inscenace je ale úplně jiná – neuklízí, nepečce, nevaří a občas ani nehledá děti! I když je má ráda! Ona si totiž plní svá dávná přání, která si celý život stíradala do starého škapulíře. A tak z něj pokaždé, když má čas, chuť a náladu, vytahuje jeden papírek za druhým a dělá to, po čem touží. Nic pro ni není problém! Zalétat si balónem? Prima! Naučit se potápět?

Proč ne! Vylézt na osmítisícovku? Skvělé!!! Tahle babička totiž zvládne úplně všechno! A možná díky ní přijdete i Vy na spoustu vlastních přání, která si začnete plnit. Řídit nejrychlejší auto na světě? Šlapat do kaluží, aby vás nikdo neviděl? Konečně dělat to, co chcete, a ne to, co se od vás očekává? Tak do toho! Nechte se inspirovat naší „línou“ babičkou!

Režie: Jan Borna, Miroslav Hanuš

Hrají: Jarmila Vlčková, Michaela Doležalová, Ivana Lokajová, Veronika Lazorčáková, Lenka Veliká, Čeněk Koliáš, Martin Matejka, Jan Meduna a další.
Neděle 18. října 2015 v 16:00 hod. na Činoherní scéně.

Národní divadlo Praha

SKUTR (Martin Kukučka, Lukáš Trpišovský):

HUMAN LOCOMOTION

Práce Eadwearda Muybridge je veřejnosti dobře známá, ne tak jeho životní příběh. Ambiciózní projekt režisérského tandemu SKUTR se zabývá světově známým a pro vývoj fotografie a filmu velmi významným fotografem Eadwardem Muybridgem, který vynalezl chronofotografii, rychlou závěrku, zoopraxiskop...

Laterna magika má s prací Eadwearda Muybridge mnoho společného – pohyb, fotografie, film. Vizualně pohybová inscenace *Human Locomotion* za pomoci principů Laterny magiky nechává diváky nahlédnout Muybridgeův životní příběh.

Režie: SKUTR (Martin Kukučka, Lukáš Trpišovský)

Hrají: Marek Daniel, Zuzana Stavná, Jakub Gottwald, Libor Kettner, Štěpán Pechar, Daniel Rybicki, Jakub Sadílek a další.

Pondělí 19. října 2015 v 18:00 hod. na Hudební scéně.

Volkstheater Wien

Bertolt Brecht:

DIE SIEBEN TODSÜNDEN

Seven smrtelných hříchů je především hvězdným písňovým večerem vynikající rakouské šansonierky a herečky Marie Bill. Ta nejprve zazpívá jen s klavírem průřez nejslavnějšími písněmi Kurta Weilla (od songů z *Žebrácké opery* k proslulému standardu *Speak Low*), aby večer završila za doprovodu velkého orchestru cyklem písní na slova Bertolta Brechta *Seven smrtelných hříchů*. Jedno z největších

děl moderního jazzu umocňuje Maria Bill pěvecky brilantní a herecky odstíněnou interpretací.

Režie: Michael Schottenberg

Pondělí 19. října 2015 ve 20:00 hod. na Činoherní scéně.

Městské divadlo Kladno

František Čáp, Václav Krška, Vojtěch Mixa:

NOČNÍ MOTÝL

„Noční motýl v lásce znamená, že je marná, že je ztracená...“ Slavný český film *Noční motýl* natočil v roce 1941 František Čáp podle námětu Vojtěcha Mixy a podle scénáře, na němž spolupracoval s Václavem Krškou. Vypráví příběh nešťastné lásky, která stáhla slušnou dívku do bahna nevěstince. Na první pohled slzotvorná kalendářová historka získala citlivým scenáristickým zpracováním a poctivým filmovým řemeslem novou dimenzi. Sedmdesát let po filmové premiéře se k melodramatickému příběhu mnoha nešťastných lásek vrací v kladenském divadle Daniel Špinar, režisér razantního jevištního gesta; balancuje přitom na hraně romantické tragédie a grotesky, dojemný příběh rámuje původními scenáristickými poznámkami a do role padlého anděla obsazuje – překvapivě – Lucii Poliškenskou, to vše za doprovodu živého klavíru.

Režie: Daniel Špinar

Hrají: Eva Burešová, Zdena Košnarová, Šárka Opršalová, Lucie Poliškenská, Bohdana Pavlíková, Alena Štréblová, Petr Buchta, Hynek Chmelař, Tomáš Petřík, Miloslav Tichý.

Úterý 20. října 2015 v 19:00 hod. na Činoherní scéně.

Barbershopera

Tom Sadler:

THE THREE MUSKETEERS

Tři mušketyři přetvořeni v zábavnou show pro čtyři zpívající komiky. Pánové Athos, Porthos, Aramis a slečna d'Artagnanová sehrají v komediantském duchu s mnoha převleky jeden z nejslavnějších dobrodružných příběhů – a navíc jej odvypráví pomocí původních, a capella zpívaných songů. Všichni pro zábavu, zábava pro všechny!

Režie: Sarah Tipple

Středa 21. října 2015 v 17:00 a 20:00 hod. na Činoherní scéně.

tklivá dueta Stevensonovy skotské matky a jeho americké milé. (...) Tomáš Dalecký jako Lloyd Osbourne herecky suverénně zvládá jeviště, zpívání v páru i autentický projev prostý sentimentu. Podobným zážitkem je

také předpisový pirát John Silver Petra Štěpána, který díky svému uvážlivému a přesnému hraní tvoří herecké těžiště této muzikálové šou. Bezpečně a jistě se v žánru nadsazené legrace pohybuje Dušan Vitázek coby Billy Bones – výstup umírání tohoto rumem a dálavami ošlehaného mořského vlka je diváčkou lahůdkou. Mimořádný smysl pro přesně stylizovanou a dávkovanou komediálnost naplno ukázal Robert Jícha, ve své dvojroli přesně parodující šlechtu skutečnou (baron Trelawney) i nobilitu měšťanskou (starosta Edinburghu). (...)

Luboš Mareček, www.mestohudby.cz, 21. 5. 2015

OBRANA PIRÁTŮ PROTI HARRYMU POTTEROVI

(...) Oni totiž autoři nechtěli přivést na jeviště jen pohádku o kapitánu Flintovi a jeho hordě, kterým vévodí jednonohý John Silver, shánějící snílky – adolescenta Jima Hawkinse, doktora Liveseye

a zbohatlíka barona Trelawneye, aby se s ním vypravili na osamělý ostrov s ukrytým pokladem a zmocnili se tohoto krvavého dědictví pro sebe. Pro autory byl ten příběh asi moc naivní, a tak lahůdku naší dětské četby blahých časů spojili s životním příběhem Stevensona, tedy s jeho spory s otcem, neduživostí, hledáním prostoru v pařížské bohémě, seznámením s jeho životní partnerkou Kaliforniánkou Fanny Osbourneovou, se sblížením se synkem z jejího prvního nevyvedeného vztahu. To pro něj Louis *Ostrov pokladů* psal. (...) Brněnský *Ostrov pokladů* je elitním muzikálovým číslem. Obstál překlad Mikuláše Bryana. Jaroslav Milfajt vykouznil škuner, ostrov, Paříž i San Francisco. Pirátské kostýmy Andrey Kučerové jsou děsuplné a scénické projekce Petra Hlouška jako vždy jedinečné.

Jenom hvězd je mi líto. Zdeněk Junák (Flint) nebo Dušan Vitázek (Billy Bones) se sotva na scéně ohřejí a už umírají, nebo je zabijí. Tím víc ovšem září Petr Štěpán (Silver), Aleš Slanina (Stevenson, Livesey, Ben Gunn), Ivana Vaňková (Osbourneová, paní Hawkinsová) nebo v dětské roli Tomáš Dalecký (Osbourne, Jim Hawkins). (...)

Jiří P. Kříž, *Právo*, 22. 5. 2015

VÝPRAVA ZA PIRÁTY I PO STOPÁCH ŽIVOTA SLAVNÉHO SPISOVATELE

(...) Dennis Martin složil pro *Ostrov pokladů* řadu chytlavých poprockových melodií, které navíc vhodně doplňují a posouvají děj. Martin dokáže být stylově rozkročený od jímavé milostné árie až po pirátskou odrhovačku.

Scéna Jaroslava Milfajta není nijak složitě konstruovaná ani přeplácáná. Zvláště u scén z reality je většinou využívána jen část rozlehlého jeviště, což jim dodává větší intimitu v kontrastu s rozmáklejšími pirátskými scénami. Často si tvůrci také pomáhají

hodně povedenými projekcemi Petra Hlouška, atmosféru výborně dotváří hlavně ty s Hispaniolou plující na vlnách oceánu.

Celou inscenaci táhne Aleš Slanina v trojroli Stevensona, doktora Liveseye a piráta Bena Gunna. Vytvořit na scéně tři odlišné charaktery je výzva, se kterou se Slanina zdatně vypořádal a ještě k tomu výborně zpíval. Povedená je hlavně jeho proměna z tápajícího souchotináře Stevensona v šíleného piráta Bena. (...) Rolí malého Jima Hawkinse velmi dobře zahrál i zazpíval Tomáš Dalecký, který opět dokázal, že kontinuální práce s dětskými herci v Městském divadle Brno nese své ovoce. Z ostatních postav na sebe nejvíce upozornili Jakub Zedníček jako zrádný John Silver a Robert Jícha v komické roli zženštilého barona Trelawneyho. (...)

Ostrov pokladů je inscenace vhodná pro široké spektrum diváků. Dětské publikum osloví dobrodružné eskapády mladého Jima a atraktivní prostředí pirátské lodi. Dospělí zase mohou ocenit příběh slavného spisovatele a jeho hledání životního štěstí.

Lukáš Dubský, www.i-divadlo.cz, 23. 5. 2015

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtnuté)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / **Mirvé duše**

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / **DUCH**

Heinrich von Kleist / **Princ Homburský**

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / **Težká Barbora**

M. Lingrau, J. van Dongen, K. van Dijk / **Let snů LILI**

Simon Mawer / **Slepený pokoj**

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / **Jméno**

Stanislav Moša, Ralph Siegel / **Johnny Blue**

Dennis Martin / **Ostrov pokladů**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Con / **Mendel aneb Vzpouora trávníků**

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Jméno:

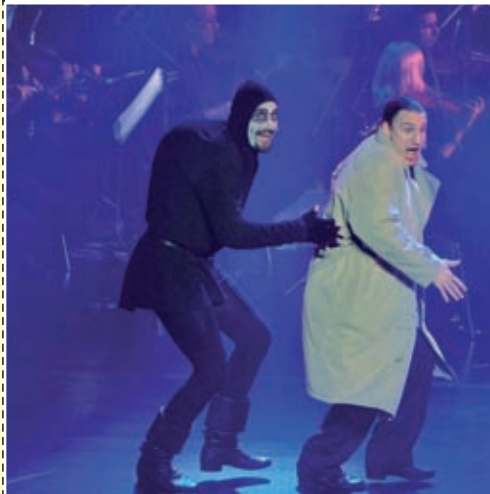
.....

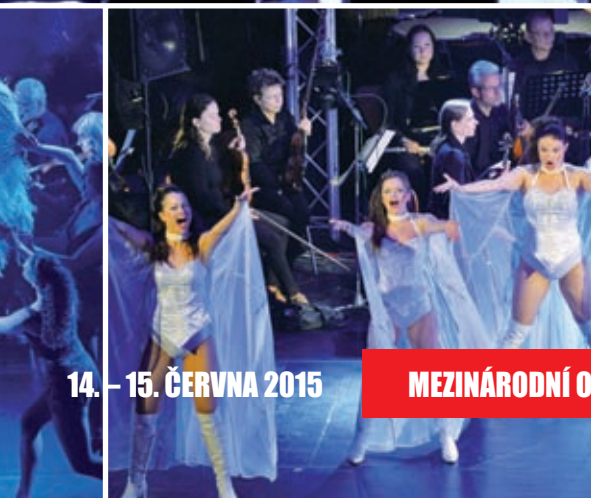
Adresa, (e-mail):

.....

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2015

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

14. – 15. ČERVNA 2015

MEZINÁRODNÍ OPERNÍ FESTIVAL SMETANOVA LITOMYŠL

Paul Pörtner

Na počátku příběhu stál německý dramatik, překladatel a esejista Paul Pörtner (1925 – 1984), který v roce 1963 napsal hru s názvem *Siluetu aneb Vrah jste vy!* Český čtenář zná Pörtnera zřejmě jen z jeho knihy *Experimentální divadlo* (která u nás vyšla v 60. letech) jako pronikavého znalce evropských divadelních avantgard – a *Siluetu* byla ve své době nesporným experimentem, jelikož se rozhodla učinit protagonistou divadelního představení nikoli herce, ale diváka. Pörtner (vycházející z tradice psychodramatu) napsal vážné kriminální drama, v němž diváky „angažoval“ jako svědky vraždy – aby mohl posléze na jejich nespolehlivosti coby svědků dokázat, jak subjektivní je lidské vnímání skutečnosti, jak totožnou událost budou pozorovat dva lidé úplně jinak, jak si každý člověk všimá na předváděném něčeho jiného. Přes všechnu experimentálnost se *Siluetu* stala dobovým hitem, který po premiéře v Ulmu roku 1963 uvedlo na pětasedmdesát německých divadel.

Pokračování měl příběh *Splašených nůžek* v roce 1976, kdy si práva na Pörtnerovu hru pořídilo (za 150 tisíc dolarů!) duo amerických divadelníků – Bruce Jordan a Marilyn Abramsová. Ti vycítili zábavný potenciál původně vážné látky a přepracovali *Siluetu* v interaktivní detektivní komedii *Splašené nůžky* (*Shear Madness*), kterou uvedli nejprve roku 1978 v Lake George Dinner Theatre a po patřičném vybroušení principů souhry s publikem pak roku 1980 v Charles Playhouse v Bostonu. Tam se

hrají *Splašené nůžky* dodnes (!) a s více než patnácti tisíci reprízami v řadě za sebou jsou nejdéle hranou inscenací v dějinách amerického divadla. Hitem ovšem jsou *Nůžky* po celém světě – doposud vidělo rozličné inscenace této brilantní komedie více než deset miliónů diváků.

A o co ve *Splašených nůžkách* vlastně jde? Stejnomyšlený salón je luxusní kadeřnictví v centru Brna, přímo na Lidické ulici (všude po světě je totiž nutné zasadit *Nůžky* do místních realit). Vládne v něm jeho majitel Tony Řezníček, extravagantní vlasový stylist a uměleckými vlohami, a poměrně svérázná mladá kadeřnice Barbara Marková. Jejich klientela je pestrá a své hlavy si tady nechávají zušlechtovat různí lidé: obchodník se starožitnostmi Eda Lorenc, pán s vizáží stavebního dělníka Pankrác Rosický, dáma z vyšší společnosti Eleonora Schubertová či suverénní mladík Matěj Veverka. Všechno by v poklidu plynulo dál, kdyby najednou nebyla v bytě nad kadeřnictvím zavražděna majitelka domu, klavírní virtuoska Isabela Czerna, která se právě chystala na svůj comeback. Nikdo jiný než návštěvníci salónu ale do domu nevěšel, takže vrahem musí být někdo z nich... Vyšetřovatelé tak mají problém: jedinými opravdu nestrannými pozorovateli a svědky zločinu byli totiž diváci. Jenom oni mohou vypovídat a usvědčit vraha. Publiku se tak nabízí jedinečná a mimořádně zábavná možnost – ovlivnit děj hry, mluvit s postavami a dokonce vypátrat vraha!

Režisérem brněnských *Splašených nůžek* je Míkoláš Tyc, který je uvede v překladu Petra Novotného, dramaturgii Jana Šotkovského, na scéně Karla Čapka, v kostýmech Barbary Wojtkowiak a s hudbou Jiřího Hájka. Sextet podezřelých budou tvořit Radka Coufalová (Barbara Marková), Markéta Sedláčková (Eleonora Schubertová), Vojtěch Blahuta (Matěj Veverka), Igor Ondříček (Tony Řezníček), Rastislav Gajdoš (Eda Lorenc) a Michal Isteník (Pankrác Rosický). Kdo skutečně zavraždil Isabelu Czernou, se publikum Městského divadla Brno dozví poprvé 12. a 13. září 2015 na Činoherní scéně MdB.

Se svými kolegy a jejich potomky oslavil režisér Petr Gazdík kulaté narozeniny.

Mezi gratulanty nechyběli ani manželé Vitázkovi.

Dušan Vitázek převzal na hejtmanství osvědčení o českém občanství.

V ateliéru se ke společné fotografii sešly dámy, které v zákulisí zabezpečují provoz našeho divadla.

Těmísavého setkání v Lužánkách se zúčastnil také předseda ústavního soudu JUDr. Pavel Rychetský a nejvyšší státní zástupce JUDr. Pavel Zeman.

Několika snímky se vracíme ke slavnostnímu křtu alba s písněmi z muzikálu Johnny Blue.

Kmotrovství se ujal autor aranžmá a hudebního nastudování, dirigent Karel Cón.

Křtu byl přítomen také autor hudby Ralph Siegel a producentka Gallissas Bettina Migge.

Jana Musilová si přivezla Cenu za herecký výkon z Mezinárodního festivalu muzikálů v jihokorejském Daegu.

Do manželského stavu v létě vstoupila herečka Andrea Březinová s Ondrou Zelou.

57. Mezinárodního operního festivalu Smetanova Litomyšl se naše divadlo zúčastnilo koncertem skladeb z různých muzikálů.

LISTOVÁNÍ

V Litomyšli uvítalo nás soubor plně vyprodané bledišťe.

Léto si naši herci užívali také v Pensionu Jiřinka.

Našli jsme je také na adrenalinových atrakcích.

Neobvyklou výstavu ve stoldně připravili výtvarníci, zaměstnanci našeho divadla (více se dočtete v říjnovém Dokoňánu).

Na delší turné do Číny odletěl hostovat Trik Trejso (na snímku s Janem Apolenářem).

PARTNEŘI DIVADLA

JOHNY BLUE muzikál

29. a 30. září 2015
na Hudební scéně

Nový původní muzikál s písněmi německého hitmákaera Ralpa Siegela vypráví faustovský příběh o slepém muzikantovi Johnnym Blue. Je světská sláva, moc a peníze přesně to, co si tento nadaný hudebník přeje? Vyslyší medové řeči a vábení překrásné Satany? Nebo je pro něj více láska a oddanost jeho dívky Marie? Nádherná hudba a poutavý příběh je zárukou pro skvělý večer, který pro diváky vykouzlí Dušan Vitáček či Jiří Mach, Radka Coufalová či Andrea Březinová, Hana Holišová nebo Svetlana Janotová či Lucie Bergerová a další.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2015
Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
206. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 8. 2015

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Pískání po větru

Eliška Skálová a Petr Gazdík
foto jeř Kratochvil

Paul Pörtner

SPLAŠENÉ NÍŽTY NUŽKY

detektivní komedie
s publikem v hlavní roli

režie Mikoláš Tyc
překlad Petr Novotný

